

Vidíme Krista – a radujeme se

Základ kázání: **Lukáš 2:1-20**

1. čtení: Starozákonní proroctví (děti)

Milí bratři, milé sestry,

při rozsvěcování vánočního stromu pan starosta říkal, že se určitě všichni – děti i dospělí – těšíme, co za dárky najdeme pod stromečkem. A mě v tu chvíli v žertu napadlo: *No, já tam nebudu mít nic.* A v ten okamžik se ke mně naklonil jeden tatínek a s úsměvem zašeptal: *Nic.* Musel jsem se zasmát, protože jsme oba mysleli na to samé. Nic pod stromečkem mít nebudeme. Samozřejmě, abych úplně nelhal. Něco tam bude i pro nás. Jen to vlastně není vůbec podstatné.

Děti se těší, že pod stromečkem budou mít dárky. Ale pro nás, rodiče, to není podstatné. A přesto je právě Štědrý večer, kdy my rodiče pod stromečkem nic moc nečekáme, velmi krásný. Proč? Protože u stromečku vidíme. Vidíme naše děti. Nebo vnoučata či jiné nám blízké děti. Vidíme je, jak se radují z Vánoc. Jak jim oči hrají štěstím a veselím, když rozbalují dárky. A my je pozorujeme, hledíme na ně a prožíváme velikou radost. Vlastně takové Vánoce patří k těm nejšťastnějším v lidském životě: Když je slavíme s našimi malými dětmi nebo vnoučaty. Až děti odrostou a založí si vlastní rodiny, pak právě na tyto Vánoce s našimi malými dětmi, mnohdy se slzami na krajíčku, vzpomínáme.

Vidět děti, jak se radují – a mít z toho radost... V tom je nakonec hluboká symbolika. V tom se vlastně odráží smysl a význam Vánoc. Ten křesťanský smysl Vánoc. Vždyť přece Vánoce: To je radostný pohled na dítě.

Pastýři viděli malé miminko uložené v jeslích. A prožívali hlubokou radost. Nejdříve kdesi na pastvinách kolem Betléma uviděli anděla. Toho Božího posla, který jim zvěstoval narození Spasitele světa.

- ⁹ *Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. ¹⁰ Anděl jim řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám **velikou radost, která bude pro všechny lid.** ¹¹ Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. ¹² Toto vám bude znamením: **Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.**"*

Naleznete děťátko, slyšeli od anděla. A oni toho Božího posla poslechli. A vydali se na cestu hledat a nalézt to dítě.

- ¹⁵ *Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: "Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil."*

To nesmíme propásnout... To musíme vidět. Musíme jít a spatřit to dítě. Na vlastní oči. Musíme se podívat na toho právě narozeného Spasitele. Musí ho vidět naše oči. Právě ty naše oči, které už za ta léta viděly mnoho zlého a špatného. Ty naše oči, z kterých nám mnohokrát tekly slzy jak hrachy, kvůli bolesti, kterou jsme zakoušeli. Tu ztělesněnou Boží naději musí vidět právě naše oči, které nás tak často bolely z toho, co viděly. Ty naše oči, které jsme nejednou chtěli zavřít natrvalo. Aby se nás už přestalo bytostně dotýkat to zlé, co se v nás a kolem nás děje. Týmaž očima chceme vidět spásu, která do světa vstoupila. Spasitele. Zachránce. Právě narozené Boží dítě, které změní jednu provzdu tento svět. Zlepší jej. Změní jej k lepšímu. Zachrání nás. A zachrání ještě mnohé a mnohé další lidi.

- ¹⁶ *Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. ¹⁷ Když je **spatřili**, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti.*

Oni nešli... Oni spěchali! Oni se necourali. Oni si pospíšili, jako si lidé pospíší, když chtějí stihnout něco důležitého či dobrého. Třeba společný oběd v restauraci, která za chvíli zavře. Nebo film v kině. Nebo vlak, z kterého mají vystoupit jejich příbuzní. Nebo svatbu, na kterou se půl roku připravovali. Oni nešli... Oni přímo pospíchali, aby viděli.

No, a pak spatřili to dítě. Tu naději zavínutou do plenek. Naději, která se teprve v dalších letech rozvine a stane se skutečnou. A když všechny přítomné potěšili z toho, co jim řekl anděl...

- ²⁰ *Pastýři se pak navrátili oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.*

Oslavovali Boha za to, co jim řekl. Oslavovali Boha za to, co jim dal spatřit. Co jim dopřál zahlédnout. Dítě, které je ztělesněním jejich záchrany. Oni už nemusí jen poslouchat o tom, že Bůh jednou zachrání svět. Už nemusí jen naslouchat starozákonním zaslíbením. Mesiáš konečně přišel. Už je zde. Je přítomný. Už tedy není potřeba jen věřit Božím slibům a prosit Boha, aby je vyplnil. Tyto sliby se totiž právě naplnily. Záchrana je zde. Protože Zachránce se právě narodil. Teď je čas chválit a oslavovat Boha za to, že své sliby splnil. Ježíš Kristus se narodil do našeho světa. Přišel Boží zachránce v lidském těle.

Ano, mnohokrát jsem si představoval, jak úžasné to asi pro pastýře muselo být: Když viděli malého Ježíše v chlévě spolu s Marií a Josefem. A nakonec musím konstatovat, že to, co viděli, není víc než to, co vidíme my. A radost, kterou prožívali, nebyla větší než radost, kterou prožíváme my sami. Apoštol Jan, jehož slova jsme mohli právě dnes číst v našem rozpisu biblického čtení, radostně hlásá:

- *Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. ² Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven. (1J 1:1-2)*

Jan ale nemluví o právě narozeném Ježíši v Betlémě. Mluví o dospělém Ježíši Kristu, u jehož nohou strávil hodně času. Mluvil o Ježíši, kterého viděl umírat na kříži a který mu svěřil svou uplakanou matku Marii do péče. Jan mluvil o vzkříšeném Ježíši, kterého smrt nakonec neudržela ve své moci. S tímto živým Pánem se Jan mnohokrát potkal. A mnohokrát ho na vlastní oči viděl.

Ano, apoštolové ho viděli. Živého Ježíše. Také Ježíše slábnoucího a umírajícího na kříži. Ale nakonec také jako silného, oslaveného, vzkříšeného Pána. A měli velikou radost z toho, co viděli. A nám to zvěstují, aby i naše radost porostla: Že spása světa nebyla křížem zničena. Že spása světa v kříži dospěla ke svému cíli. Ten, kterého Bůh poslal do našeho hříšného světa, spásu dokončil. A nyní je živý. Oni ho viděli a jsou s ním v kontaktu. A od té chvíle kdokoli z nás s Ježíšem může mít životodárný vztah – bez ohledu na to, co v životě kdy pokazil, nedotáhl do konce a zmrvil. Kdokoli z nás s ním může mít vztah. Vztah, který znamená život.

A zase, milí přátelé: Trošku to apoštolům závidím, že viděli Pána Ježíše na vlastní oči. Ale co říká vzkříšený Kristus Tomášovi?

- *"Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili." (J 20:29)*

A co předjímá Petr, který také viděl Spasitele na vlastní oči... Co ten říká svým souvěrcům?

- ⁸ *Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, ⁹ a tak docházíte cíle víry, spasení duší. (1Pt 1:8-9)*

Ne, my jsme Ježíše nikdy na vlastní oči neviděli. Ale duchovním zrakem víry jsme ho viděli mnohokrát. Jsme s ním spojeni. Jsme s ním ve vztahu. Mnohem víc než betlémský pastýři. A mnohem víc než apoštolové, když vedle něj procházeli zemí zaslíbenou. Daleko víc. A z toho plyne veliká radost. My můžeme i o letošních Vánocích vidět Ježíše – duchovním zrakem víry. My se máme z čeho radovat.

A tak, milí přátelé, běžme za Ježíšem. Pospíchejme k němu. Ne k jeslím. Ne do Betléma. Ale přímo k němu, k tomu ukřižovanému a vzkříšenému Pánu, který nás k sobě zve. Tedy: V modlitbě za ním spěchejme. Vydejme se mu do péče. A on se o nás postará. Prosme ho, aby se nad námi slitoval. A on se nad námi slituje. Žádejme ho, aby s námi pracoval. A on s námi bude pracovat. Povede naše životní kroky. Správně a nově nás nasměruje. Chtějme po něm, aby nás potěšil. A on nás potěší a povzbudí. Prosme ho, aby nám dodal sílu a naději. A on nám dodá potřebné síly i naději. Také pokoj Boží, který převyšuje každé lidské pomyšlení. Buďme mu nablízku. A on nám bude nablízku v mnohem větší míře, než byl kdysi nablízku radostným betlémským pastýřům.

Kéž by nám všem o letošních Vánocích právě duchovní pohled na Ježíše Krista projasnil a rozveselil celý náš život. Amen.